

Arrest

nr. 133 764 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van half Azerische-half Tataarse origine met vaste verblijfplaats in Baku (Azerbeidzjan).

Tot 1999 werkte u als adjunct van de minister bij het ministerie van Bevolking en Sociale Bescherming in Baku. U stak uw sympathie voor de oppositie niet onder stoelen of banken en werd gedwongen ontslag te nemen.

Daarna werkte u als boekhoudster bij de krant 'Bizim Soy'.

Toen een artikel verscheen van de oppositie waarin de autoriteiten bekritiseerd werden, moest de krant zijn deuren sluiten.

Het restaurant waar u werkte moest uiteindelijk ook gesloten worden.

U was actief voor de oppositiepartijen in Azerbeidzjan, zoals Musavat, Popular Front Party en de jongerenbeweging Nida. U praatte er met jongeren, maakte vertalingen vanuit het Azerisch naar het Russisch en gaf vrijblijvende adviezen aan de verschillende oppositiepartijen.

In 2013 registreerde u zich via een bevriende arts als lid bij de jongerenbeweging Nida.

U nam in 2013 twee keer deel aan manifestaties in Baku, georganiseerd door de oppositiepartijen, meer bepaald op 22 april 2013 en op 18 augustus 2013. Tijdens deze manifestaties werden mensen geslagen, maar u ondervond toen zelf geen problemen.

Voor maart 2013 werd u bijna omver gereden door een wagen aan het licht waar u stond te wachten. Sinds maart 2013 ontving u een aantal dreigtelefoons.

Op 20 maart 2013, het feest van Novruz, werd u door een vrouwelijke persoon opgebeld en bedreigd. Ze zei u dat als u nog verder zou gaan met jongeren tegen de autoriteiten op te zetten, u dan verkracht zou worden.

Ongeveer in juni 2013 kwam u een man tegen met een herdershond. Hij wilde het dier op u loslaten, maar hield het aan de leiband toen er een klein kind voorbij kwam.

In juli 2013 werd er nogmaals gepoogd om u omver te rijden.

U besloot het land te verlaten en vertrok op 8 september 2013 uit Azerbeidzjan. U reisde met een wagen via Dagestan en Rusland tot in België, waar u op 11 september 2013 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U legt ter staving van uw asielaanvraag uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart neer en drie documenten die te maken hebben met een klacht in 2005 tegen de krant Bizim Soy, waarvoor u gewerkt zou hebben.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Azerbeidzjan problemen kende omwille van uw politieke overtuiging en omwille van de activiteiten waarmee u zich bezighield voor de oppositiepartijen Musavat, Popular Front en de jongerenbeweging Nida.

U bent er echter niet in geslaagd om uw actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten.

Eerst en vooral slaagde u er niet in uw politiek engagement aannemelijk te maken.

Zo sprak u zichzelf tegen in uw verklaringen wat uw politiek engagement betreft, en dit niet alleen in uw onderlinge verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS, maar ook in de verklaringen die u in de vragenlijst van DVZ aflegde voor het CGVS en de verklaringen die u later tijdens het gehoor bij het CGVS aflegde.

Zo blijkt uit de vragenlijst van DVZ opgesteld voor het CGVS dat u sympathisante was van Nida (DVZ vragenlijst voor het CGVS, vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer, punt 3 en 5).

Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u enkel sympathisante was van de oppositiepartijen Musavat en Popular Front. U zei dat u vooral voor deze twee partijen activiteiten deed, en niet voor andere partijen. U maakte geen gewag van enige sympathie voor de jongerenbeweging Nida, noch van enig engagement bij deze beweging.

Toen u gevraagd werd of er nog andere partijen of bewegingen waren waar u activiteiten voor deed of waarvan u sympathisante was, antwoordde u ook ontkennend (CGVS p.9-10).

Pas toen u erop werd gewezen dat u bij DVZ nog melding had gemaakt van een andere partij, gaf u te kennen dat er inderdaad nog een beweging was, een jongerenbeweging, maar dat uw vriendin, die arts was, lid was van deze beweging (CGVS p.10). U kon echter niet op de naam komen van deze beweging en maakte ook geen melding van uw lidmaatschap bij deze beweging.

Pas op het einde van de pauze tijdens het gehoor bij het CGVS herinnerde u zich de naam van de beweging en zei u dat het om Nida ging (CGVS p.10).

Toen u vervolgens gevraagd werd met welke personen uit deze oppositiepartijen en beweging u het meest contact had, zei u plots dat u nergens bij deze partijen geregistreerd was, maar dat u zich wel via uw vriendin bij Nida als lid had geregistreerd (CGVS p.10), waarmee u zichzelf tegensprak.

U had eerder tijdens het gehoor immers te kennen gegeven dat u bij geen enkele partij of beweging lid was geweest (CGVS p.8).

Geconfronteerd met deze anomalie in uw verklaringen, zei u dat u als lid van deze beweging geen bijdrage moest betalen, maar als lid van een partij normaal gezien wel (CGVS p.10).

Deze uitleg kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden voor eerder vastgestelde ongerijmdheid. Bovendien is het wel erg merkwaardig dat u pas melding maakte van uw sympathie en uw activiteiten voor Nida toen u tijdens het gehoor bij het CGVS gewezen werd op uw verklaringen bij DVZ, en dit terwijl u in de vragenlijst bij DVZ juist enkel en alleen gewag had gemaakt van uw sympathieën en activiteiten bij Nida, en de andere oppositiepartijen in uw toenmalige verklaringen volledig onvermeld had gelaten (DVZ vragenlijst voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 3 en 5).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u, ondanks uw verklaarde activiteiten bij - en uw sympathie voor - de oppositiepartijen en voor de beweging Nida, opvallend weinig afwist over deze partijen.

Zo wist u niet waar Nida haar hoofdkwartier had, of er een bepaalde website werd gebruikt waarop leden communiceerden, en of er bepaalde tijdschriften, bladen of kranten werden uitgegeven (CGVS p.11).

U kende al evenmin de naam van het bloc dat nochtans volgens u al gevormd werd door de oppositiepartijen nog vóór uw vertrek uit Azerbeidzjan in functie van de presidentsverkiezingen in 2013 (CGVS p.11).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw politieke engagement op ernstige wijze.

Bijgevolg kan ook aan uw verklaringen als zou u in Azerbeidzjan problemen gekend hebben als gevolg van uw politiek engagement geen geloof meer gehecht worden.

Deze conclusie wordt bovendien nog versterkt door volgende vaststellingen.

Zo haalde u aan dat u omwille van uw politieke activiteiten meerdere keren telefonisch bedreigd werd tussen maart en augustus 2013, dat er tot twee maal toe een poging was om u op straat omver te rijden in 2013, en dat een man zijn herdershond op u wilde loslaten in juni 2013.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u omwille van uw bescheiden politieke profiel en uw eerder geringe politieke inzet – u discussieerde gewoon met jongeren, u maakte vertalingen voor de oppositiepartijen vanuit het Azerisch naar het Russisch en bracht enkele ideeën aan bij de oppositiepartijen - op zulke manier mentaal en fysiek bedreigd geweest zou zijn.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen als zou men u omwille van uw politieke activiteiten omver hebben willen rijden en een hond op u hebben willen loslaten puur op vermoedens berust en niet op objectief aantoonbare feiten.

U zei immers zelf letterlijk dat u enkel 'vermoedde' dat men u wilde omver rijden 'omdat ze telkens heel snel reden' (CGVS p.13), zonder enige andere specifieke aanwijzing dat het om een bewuste aanslag op uw leven zou gaan.

Ook wat het incident met de herdershond betreft, gaf u aan dat u slechts vermoedde dat hij de hond op u wilde loslaten 'omdat u bang was na de dreigtelefoons die u had gekregen' (CGVS p.13).

Ook hier bracht u geen enkele objectieve en concrete aanwijzing of bewijs naar voren dat het om een duidelijke en gerichte aanslag op uw fysieke integriteit of uw leven zou gaan.

Ten slotte werd na grondige vergelijking van uw verklaringen in de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS en uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS nog een bijkomende tegenstrijdigheid opgemerkt, die voorgaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder bevestigt.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van DVZ voor het CGVS dat de wagen die u in het centrum van Baku bijna omver had gereden een speciale autoplaat had, waarschijnlijk van een hooggeplaatst persoon (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.).

Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde u daarentegen dat u de nummerplaten niet had gezien (CGVS p.13).

Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen legt een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dan ook dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw verklaringen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze aangetast wordt door de vaststelling dat er ook tussen uw verklaringen bij DVZ en de verklaringen tijdens uw gehoor bij het CGVS omtrent de door u beschreven reisroute vanuit Azerbeidzjan naar België ernstige anomalieën werden vastgesteld.

In uw verklaringen bij DVZ stelde u immers dat u vanuit Baku via Georgië en Oekraïne tot in België bent gereisd en dat u niet wist of er een visum in uw paspoort vervat was (DVZ verklaringen vraag 33), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat u via Dagestan, Rusland en Finland bent gereisd tot in België. U gaf eveneens duidelijk te kennen dat er een visum voor België in uw reispaspoort aanwezig was (CGVS p.4 en 6).

Geconfronteerd met deze discrepantie in uw verklaringen, wierp u op dat u net uit het ziekenhuis kwam toen u uw verklaringen bij DVZ aflegde en dat u zich ziek voelde (CGVS p.6).

U legde echter geen enkel concreet bewijs neer waarmee u deze uitleg kan onderbouwen.

Bovendien legde u al evenmin enig reisdocument neer om de tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent uw reisroute op te helderen.

U stelde dat uw reispaspoort afgenomen werd door de passeur (CGVS p.3).

Het gebrek aan enig reispaspoort vormt overigens in samenhang met de tegenstrijdigheden die aangaande de door u beschreven reisroute werden vastgesteld een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw internationaal Azerbeidzjaans reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen evenals aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u Azerbeidzjan dienvolgens hebt moeten verlaten), of een verblijf in een veilig derde land, te verzwijgen.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw asielaanvraag kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan.

De documenten van de rechtbank en van de 'Azerbeidzjan Press Council' die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie al evenmin wijzigen.

Uit deze documenten kan enkel afgeleid worden dat er in 2005 een klacht werd ingediend naar aanleiding van een artikel dat verscheen in de krant Bizim Soy, waar u verklaarde gewerkt te hebben tot in 2007, en dat er als gevolg hiervan een oproeping door de rechtbank van Yasamal (Baku) verstuurd werd, die nota bene niet aan u persoonlijk gericht was, maar aan de hoofdredacteur van de krant.

Over welk krantenartikel het precies ging, wat de inhoud hiervan was en wat het resultaat van deze oproepingen (en van het proces) was voor de krant en voor u persoonlijk, kan uit de door u neergelegde documenten echter niet afgeleid worden.

Bovendien betreft het hier louter kopies, waarvan de bewijswaarde eerder gering is.

Volledigheidshalve kan hier bovendien nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn, ook van officiële instanties, in de vorm van valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten.

Hoewel u na uw gehoor op het CGVS het CGVS telefonisch nog liet weten aan dat er maandag 31/3/2014 nog enkele bijkomende documenten zouden worden toegestuurd en dat u hieromtrent diezelfde maandag nog contact zou opnemen met het CGVS, bleef verder bericht van uwentwege echter uit.

Na nog vijf extra werkdagen na de door u aangegeven datum dat u de documenten zou overmaken, hebben wij tot op heden nog steeds geen bericht noch enig document van u ontvangen. Van een asielzoeker mag echter verwacht worden dat hij/zij van bij de aanvang van zijn/haar asielaanvraag de nodige relevante documenten ter staving van zijn/haar asielrelaas voorlegt aan de asielinstanties, en dat, indien er nog de mogelijkheid gegeven wordt om na het gehoor binnen een bepaalde (redelijke) termijn alsnog documenten toe te voegen, zoals bij u het geval was, hij/zij deze termijn respecteert, of toch tenminste te kennen geeft wat de reden is waarom deze niet kan nagekomen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 mei 2014 de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt vast dat Eva Vissers, adjunct-commissaris, de weigeringsbeslissing ondertekende “bij delegatie” zonder te preciseren bij delegatie van wie; zij hekelt het feit dat de adjunct-commissaris in eigen naam spreekt, hoewel “het dossier bevat geen enkel stuk waaruit enige “delegatie” moet blijken”.

Daarenboven is volgens verzoekster de beslissing niet geldig gemotiveerd aangezien uit haar verklaringen wél blijkt dat zij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in haar land van herkomst.

Volgens verzoekster hoeft vervolging niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan, aldus verzoekster, ook verwijzen naar onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Zij hekelt het feit dat bepaalde landen deze ruime interpretatie van het Vluchtelingenverdrag niet aannemen en dat er dus niet altijd met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Zij benadrukt dat zij, ondanks *“haar wantrouwen tegenover de administratie”*, tijdens haar verhoor zo open mogelijk alle feiten heeft proberen weer te geven en in detail heeft proberen te antwoorden op de vragen. Volgens verzoekster bevindt zij zich evenwel *“in een prangende situatie”* en tracht zij *“te goeder trouw”* alle details in haar asielrelaas voldoende duidelijk weer te geven.

Verzoekster is van mening dat *“mevrouw de adjunct-commissaris ten onrechte (stelt) dat er geen sprake is om verzoekster te erkennen als vluchteling”*.

Volgens verzoekster is er geen sprake van ongerijmdheden in haar antwoorden omtrent haar politiek engagement. Zij stelt dat er hoogstens gesproken kan worden over *“een gebrek aan concentratie”*, dat haar niet verweten kan worden.

Zij wijst erop dat het algemeen geweten is dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“kort wordt geresumeerd”*; volgens haar vloeien de beweerde onnauwkeurigheden voort uit de onnauwkeurige weergave uit de korte samenvatting bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekster onaannemelijk onwetend was omtrent de oppositiepartijen, geeft zij aan dat ze 53 jaar oud is en weinig afweet van *“websites”* en *“internet”*.

Zij voert tevens aan dat haar partijaanhankelijkheid niet in twijfel mag worden getrokken omdat zij niet weet waar het (gesloten) hoofdkwartier van de partij zich bevond, des te meer omdat zij wél wist waar de sympathisanten van Nida samenkwamen.

Verzoekster klaagt aan dat enkele vergetelheden, zoals bijvoorbeeld een naam die ze zich niet onmiddellijk kan herinneren, door de commissaris-generaal wel in aanmerking worden genomen, maar nagelaten wordt om precieze informatie die wel werd verstrekt, in overweging te nemen.

Betreffende de vaagheid in haar verklaringen omtrent de problemen die zij zou hebben gekend, laat zij gelden dat op het verhoor *“geen verdere vragen werden gesteld omtrent de redenen waarom zij vermoedde het voorwerp te zijn van aanslagen”*.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande de nummerplaat van de auto die haar bijna had aangereden in het centrum van Baku, voert verzoekster opnieuw aan dat het algemeen geweten is dat de verklaringen tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“kort wordt geresumeerd en niet steeds trouw worden weergegeven”*.

Wat haar reisweg betreft, stelt zij dat het algemeen geweten is dat asielzoekers, die afhankelijk zijn van de medewerking van mensensmokkelaars, aan deze laatsten al hun documenten moeten afgeven en zodoende geen documenten met betrekking tot hun reisroute kunnen voorleggen. Dit doet volgens verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling dat ze *“weliswaar uit hun land van herkomst in België zijn geraakt”*.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat er na het verhoor geen stukken meer werden toegezonden door verzoekster, laat zij gelden dat bedoelde documenten *“wel degelijk in het bezit zijn van de verwerende partij, zoals zou blijken uit de inventaris ervan”*.

Volgens verzoekster gaat de bestreden beslissing in tegen het vermoeden van goede trouw aangezien er rekening moet worden gehouden met de aanbevelingen van UNHCR bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker.

Verzoekster verwijst naar haar consistente verklaringen en naar rechtspraak van de Raad, waarin volgens haar *“duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen”*.

Volgens verzoekster moet er rekening gehouden worden met de feitelijke situatie in het land van herkomst én met haar persoonlijke situatie.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik ernstige reële tegenstrijdigheden noch vaagheden in haar asielrelaas heeft kunnen ontwaren. Zij voert aan dat de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing tracht te staven *“op grond van onlogische redeneringsformules”*.

Verzoekster hekelt ook het feit dat de beslissing voorhoudt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, *“zonder enige motivering”*.

Zij voert de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft aan dat zij zich, bij een terugkeer naar Azerbeidzjan, zou bevinden in “een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling” die “bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio”, wat volgens haar voldoende is om tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten.

Zij acht het “algemeen geweten dat de autoriteiten, er nog niet in slagen hun burgers efficiënt te beschermen tegen willekeurige aanslagen in een dictatoriaal regime”; dit heeft tot gevolg dat er “een ernstig gevaar bestaat en de asielzoekster dus niet kan rekenen op een efficiënte bescherming voor het leven en de vrijheid en dat zij in gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar de commissaris, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, in laatste instantie haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift “een oproeping van 31 januari 2005 van dagblad BAKIXEBER voor de zitting van de Rechtbank van BAKU, (arrondissement Sabail) district van 1 maart 2005”, “Inventaris van de documenten die rechtstreeks uit Azerbeidzjan naar de verwerende partij werd gestuurd op verzoek van de heer G.”, een kopie van de identiteitskaart van verzoekster, een “Document van Azerbeidzjan Press Council” van 29 juni 2005, een “Dagvaarding om voor de rechtbank te verschijnen op 20 juni 2005 op verzoek van de minister van cultuur” en “Klacht van het ministerie van landsverdediging tegen “Bizim soy” – oproeping door de politie” van 10 juni 2005.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift op de handtekening van de adjunct-commissaris onder de weigeringsbeslissing, wijst de Raad op artikel 57/9 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de bevoegdheden van artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet, worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door een van zijn adjuncten.

Ingevolge het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 15 januari 2010 houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asioldossiers (BS 27 januari 2010), hebben de adjunct-commissarissen de bevoegdheid om beslissingen te nemen in individuele asioldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet. De adjuncten kunnen bijgevolg voor de commissaris-generaal optreden in alle hoger vermelde bevoegdheden.

Verder hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gelet op:

- (i) haar onaannemelijke verklaringen omtrent haar politiek engagement (zie vragenlijst DVZ van 11 oktober 2013, vraag 3.3, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van 20 maart 2014, p. 8-10);
- (ii) haar gebrekkige kennis over de politieke partijen en de beweging Nida (zie het verhoorverslag, p. 11);
- (iii) haar ongeloofwaardige verklaringen over de beweerdde problemen naar aanleiding van haar politieke activiteiten (zie vragenlijst DVZ vraag 3.5; zie het verhoorverslag, p. 13);
- (iv) haar tegenstrijdige verklaringen omtrent haar reisroute vanuit Azerbeidzjan naar België (zie verklaring DVZ van 11 oktober 2013, vraag 26A, vraag 33; zie het verhoorverslag, p. 3-6).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij, ondanks "*haar wantrouwen tegenover de administratie*", zo open mogelijk alle feiten heeft proberen weer te geven en in detail heeft proberen te antwoorden op de tijdens het verhoor gestelde vragen. Volgens verzoekster bevindt zij zich "*in een prangende situatie*" en tracht zij "*te goeder trouw*" alle details in haar asielrelaas voldoende duidelijk weer te geven.

De Raad benadrukt dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent aan het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.

De asielaanvraag op zich is aldus een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten aan verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring en "*prangende situatie*", bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat er hoogstens gesproken kan worden over "*een gebrek aan concentratie*", wat haar niet verweten kan worden, en dat er ook enkele lacunes in haar geheugen aangehaald worden, maar dat er wordt nagelaten alle precieze informatie die wél werd gegeven in overweging te nemen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, volledige en gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat het algemeen geweten is dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*kort wordt geresumeerd*", dat de verklaringen "*niet steeds trouw worden weergegeven*" en dat de beweerdde onnauwkeurigheden voortvloeien uit de onnauwkeurige weergave in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Russisch werd voorgelezen dat verzoekster vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliet (zie "vragenlijst", vraag 3.10). Bovendien wijst de Raad erop dat, bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster werd gevraagd of zij

opmerkingen had over gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop zij antwoordde: "Nee" (zie het verhoorverslag, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om louter te stellen dat de verklaringen tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken *"kort wordt geresumeerd en niet steeds trouw worden weergegeven"*. Verzoekster toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Met betrekking tot haar onwetendheden omtrent de oppositiepartijen in haar land, geeft verzoekster in haar verzoekschrift aan dat zij 53 jaar oud is en weinig afweet van "websites" en "internet".

Zij is tevens van oordeel dat haar aanhang voor een partij niet in twijfel mag getrokken mogen worden omdat zij niet wist waar het (gesloten) hoofdkwartier van de partij gelegen is, des te meer omdat zij wél wist waar de sympathisanten van Nida samenkwamen.

Betreffende de opgeworpen vaagheid in haar verklaringen omtrent de problemen die zij zou hebben gekend, stipt zij in haar verzoekschrift aan dat op het verhoor *"geen verdere vragen werden gesteld omtrent de redenen waarom zij vermoedde het voorwerp te zijn van aanslagen"*.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoekster kan dan ook verwacht worden dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de belangrijke elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Wat haar reisweg betreft, stelt zij in haar verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat asielzoekers, die afhankelijk zijn van de medewerking van mensensmokkelaars, aan deze laatsten al hun documenten moeten afgeven en zodoende geen documenten meer met betrekking tot hun reisroute kunnen voorleggen.

De Raad merkt op dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van ongestaafde beweringen, die evenwel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de landen die zij zou hebben doorgereisd, alsook over het al dan niet aanwezig zijn van een visum in haar paspoort (zie "verklaring" van 11 oktober 2013, vraag 26A, vraag 33; zie het verhoorverslag, p. 3-6).

Waar de bestreden beslissing stelt dat er na het verhoor geen stukken meer werden toegezonden, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat de toegestuurde documenten *"wel degelijk in het bezit zijn van de verwerende partij, zoals zou blijken uit de inventaris ervan"*.

De Raad stelt vast dat de bedoelde stukken reeds werden voorgelegd op 20 maart 2014 bij het verhoor op het Commissariaat-Generaal; het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde "stuk 7" geeft de inventaris van de op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten weer.

Deze stukken - verzoeksters Azerbeidzjaanse identiteitskaart, de documenten van de rechtbank en van de 'Azerbeidzjan Press Council', die opnieuw bij het verzoekschrift werden gevoegd (stukken 8-11), werden bovendien reeds met verzoekster besproken tijdens haar verhoor (zie het verhoorverslag, p. 3-6).

Met betrekking tot deze documenten stelt de bestreden beslissing het volgende:

"De door u neergelegde documenten in het kader van uw asielaanvraag kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan.

De documenten van de rechtbank en van de 'Azerbeidzjan Press Council' die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie al evenmin wijzigen.

Uit deze documenten kan enkel afgeleid worden dat er in 2005 een klacht werd ingediend naar aanleiding van een artikel dat verscheen in de krant Bizim Soy, waar u verklaarde gewerkt te hebben tot in 2007, en dat er als gevolg hiervan een oproeping door de rechtbank van Yasamal (Baku) verstuurd werd, die nota bene niet aan u persoonlijk gericht was, maar aan de hoofdredacteur van de krant.

Over welk krantenartikel het precies ging, wat de inhoud hiervan was en wat het resultaat van deze oproepingen (en van het proces) was voor de krant en voor u persoonlijk, kan uit de door u neergelegde documenten echter niet afgeleid worden.

Bovendien betreft het hier louter kopies, waarvan de bewijswaarde eerder gering is.

Volledigheidshalve kan hier bovendien nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn, ook van officiële instanties, in de vorm van valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten."

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om deze argumenten te weerleggen en de Raad neemt het bovenstaande dan ook onverkort over.

De bij het verzoekschrift gevoegde “oproeping van 31 januari 2005 van dagblad BAKIXEBER voor de zitting van de Rechtbank van BAKU, (arrondissement Sabail) district van 1 maart 2005” (stuk 6) betreft slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijk stuk door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Hoe dan ook wordt dit document bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE